

REFERATEN.

Bepaling van het chloride-gehalte van bloedplasma. —

Een zeer eenvoudige en naar het schijnt betrouwbare werkwijze wordt opgegeven door H. FRIEND (*The Journal of biological Chemistry*, dl. 51, 1922, bldz. 115). Eén cm^3 plasma brengt men in een maatkolfje van 25 cm^3 en voegt toe 10 cm^3 water en 3 cm^3 aluminiumhydroxyde-pap (gemakkelijk te maken uit aluminium-aluin en ammoniak); ten slotte vult men aan tot 25 cm^3 . Van het filtraat, waaruit het eiwit is verwijderd, worden 20 cm^3 getitreerd met 0.02 norm. zilvernitraat en kaliumchromaat als aanwijzer. Een tabelletje in de verhandeling leert onmiddellijk uit het afgelezen volume zilvernitraat-oplossing het gehalte van het plasma aan chloride, berekend als natriumchloride. Een zoo eenvoudige en toch betrouwbare bepalingwijze is voor de praktijk zeker van waarde, want het chloride-gehalte van het bloedplasma te kennen, is in vele gevallen zeer gewenscht.

RINGER.

Electrographisch onderzoek naar de spierkrampen bij den contracten platvoet. —

Voor onderzoek of de kramp bij een contracten platvoet opgevat moet worden als een echte, tetanische spanning door voortdurend herhaalde prikkelingen van spieren of dat zij het gevolg is van zuiver tonische spannings-toestanden, onderzochten SCHÄFFER en WEIL (*Mitteilungen aus den Grenzgebieten der Chirurgie und Medizin*, 34. Band 3. Heft) met een zeer gevoeligen galvanometer met een platinasnaar van 3μ in doorsnede, de stroomen, die ontstaan door werking van de betreffende spieren, waartoe zij naaldelectroden hierin staken. Zij onderzochten op deze wijze bij sterk gecontraheerde platvoeten de musculi peronaei en vonden, dat deze voortdurend frequente onderbroken schommelingen van de snaar deden ontstaan, en ook vonden zij, dat de uitslag der schommelingen sterk toenam, zonder dat er verandering in hun frequentie ontstond, wanneer getracht werd, den valgusstand te verbeteren en dus de musculi peronaei te rekken. Ook konden zij door schommelingen van de snaar waarnemen, dat door dit rekken stroomen in deze spieren ontstonden in lichte gevallen van platvoet, waarin geen stroomen konden worden waargenomen, wanneer de spieren niet werden gerekt. Door hun onderzoek achten zij het bewezen, dat de musculi peronaei steeds deelnemen aan het doen ontstaan van de contractuur, omdat in de lichte gevallen steeds de reactie door rekken en in de zwaardere gevallen steeds de spontane reactie bestond, waarbij de uitslag der schommelingen dan steeds door het rekken grooter werd. Zij meenen, dat deze krampen van de musculi peronaei reflectorisch door traumatische prikkeling van zenuweinden in de synovia van het talocruraalgewricht worden veroorzaakt, omdat zij, evenals LORENZ, vonden, dat die spieren slap werden, wanneer novocaïne in dit gewricht was gespoten. Op dezelfde wijze onderzochten zij, of de kuitspieren en de musculus tibialis anterior ook helpen aan het doen ontstaan der contractuur, waar-

door zij vonden, dat de kuitspieren het niet doen en dat de musculus tibialis anterior het wel doet; zij namen waar, dat in deze spier stroomen ontstonden, wanneer zij, door den voet plantairwaarts te buigen, gerekt werd. Wanneer de platvoet met goed gevolg behandeld was, zoodat geen contractuur meer bestond, gedroegen de spieren zich weer normaal.

Zij houden het voor zeer waarschijnlijk, dat deze toestand ontstaat, doordat een voet, wanneer hij een platvoet wordt, tevens in valgusstand gaat staan, waardoor de eindpunten van de muscoli peronaei dichter bij elkaar komen te liggen, wat aanleiding geeft tot voortdurende prikkelingen dezer spieren met een tetanisch karakter, die soms gering zijn, zoodat gewoon geen stroomen er van kunnen worden aangetoond, maar waarvan dan wel stroomen kunnen worden aangetoond door rekken, wat het gevolg hiervan is, dat door rekken bovendien de einden van gevoelszenuwen in de spieren geprikkeld worden. Dit ontstaan van stroomen door rekken is volgens hen dus een fijn reagens op zwakke spiercontractuur.

D. B. BOKS.

Het corpusadenoom der matronen. — Over het corpusadenoom der matronen vindt men in de gynaecologische literatuur, in de leerboeken en in de handboeken over gynaecologie en in de boeken over pathologische anatomie slechts zeer weinig vermeld, zoodat veel vrouwenartsen deze eigenaardige woekering in het geheel niet kennen, maar wel vindt men er veel in over de vulgaire corpuspoliep, welke iets geheel anders is dan genoemd adenoorn.

Dit adenoorn is volgens MENGE (*Zentralblatt für Gynäcologie*, no. 1, 1922), die het bij 8 vrouwen zag, een pathologische, gesteelde woekering sui generis, die in al zijn gevallen hetzelfde typische ziektebeeld deed ontstaan. Nadat de vrouwen sinds jaren niet meer gemenstrueerd hadden, deden zich atypische bloedingen voor, evenals dit het geval is bij het bestaan van kanker van het corpus. De uitwendige geslachtsdeelen en de scheede dezer vrouwen waren seniel en hun portio vaginalis was klein en atrophisch, maar het corpus uteri was in sagitale richting iets opgezet. Het bleek, dat het opmerkelijk gemakkelijk was, het ostium en het halskanaal wijder te maken en dat de baarmoederholte wijd was en dat zij geheel gevuld werd door een week gezwel, dat den vorm van een kussen had, waar een sonde gemakkelijk om heen kon worden gebracht, en dat het gezwel niet door een curette afgeschaafd of in stukken gemaakt kon worden, omdat het hiervoor te taai en te glad was, zoodat het voor de curette uitweek. Het gelukte, om onder geleide van een vinger, waarmede eveneens een poliep van den vorm van een kussen in de baarmoeder werd vastgesteld, de poliep met een ijvlietang te pakken en los te draaien en te extraheeren en in geen der gevallen ontstond recidief. Histologisch onderzoek van de poliepen, die bleek, geelachtig rood of grauw waren en aan de oppervlakte waarvan een ontelbaar aantal kleine, met serum gevulde blaasjes doorschemerden leerde, dat het interglandulaire steunweefsel gereduceerd was en